

Bd7 - Nem katonai rendben

Sándor horkol. Nem hangosan, hanem szabályosan. Mint egy jól begyakorolt gyakorlat: belégzés, szünet, kilégzés. Ha lenne vezényszó, biztos pontosan végrehajtaná álmában is. Katonás ember. A rend nála nem eszköz, hanem vallás.

Ilona ezzel szemben ébren alszik. Azt mondja, pihen, de hallja, ha megmozdulok a szobában. Hallja, ha későn jövök haza. Hallja azt is, ha túl sokat gondolkodom – bár ezt nyilván nem lehet, csak anyák tudják.

Azt kérdezik tőlem, mi leszek. Mindig mosolygok, mert erre nincs hivatalos válasz. A „majd meglátjuk” nem szakma, az „elindulok” nem terv. Pedig nekem ezek elég pontos fogalmak. Nem volt egyszerű bekerülni ide. De bennmaradni se az. Az ember megtanul köszönni, időben hazaérni és nem kérdezni feleslegesen. Én viszont rossz vagyok a „felesleges” meghatározásában.

Edzek. Az segít. Ott legalább nincs vita. Ha nem megy, nem megy. Ha fáj, akkor jó helyen fáj. A súly nem kérdezi, honnan jöttél, csak azt, hogy felbírod-e. Őszinte rendszer. Lehetne belőle országot csinálni.

Ilona szerint túl komolyan veszem magam. Sándor szerint nem eléggé. Én szerintem csak idő előtt gondolkodom.

Néha elképzelem, hogy egyszer nem gyalog jövök haza. Nem késve, nem magyarázkodva. Beállok a kapu elé, leállítom a motort és nem kell mondanom semmit. Az a hang mindent elmond helyettem.

Azt mondják, majd hiányozni fog ez az egész. Lehet. De az is lehet, hogy végre lesz miről mesélnem, amikor visszajövök.

Este kiülök a kapuhoz. Cigi, csillagok, csend. Nem nagy filozófia. Csak egy srác, aki nem akar eltűnni a saját életéből. Nem haragszom senkire. Nem vagyok lázadó. Csak nem szeretem, ha mások írják meg a forgatókönyvemet, miközben én vagyok a főszereplő.

Ez nem menekülés. Ez időzített indulás. És ha egyszer tényleg elmegyek, Sándor horkolása ugyanúgy megy tovább, Ilona ugyanúgy hall majd mindent, én meg végre azt hallom, amit régóta várok: a saját lépteimet.